

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **RNDr. M. P.**, nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Pavlem Barešem, advokátem
sídlem Dřevařská 855/12, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
Odbor územního plánování a stavebního řádu
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 602 00 Brno

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Ing. V. R.**
domem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020, č. j. JMK 124697/2020,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 7. 9. 2020, č. j. JMK 124697/2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Pavla Bareše, se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 11. 2020 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020, č. j. JMK 124697/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný změnil výrok I. tak, že jej doplnil o druh plochy vymezených pozemků, a ve zbytku zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odbor výstavby, stavební úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 3. 2020, č. j. OV-ČJ/92919-17/BUR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím vydal společné územní rozhodnutí a stavební povolení pro stavbu nazvanou „Novostavba rodinného domu Ponětovice“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. P.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to zejména z důvodu absence jakékoli právní úvahy ve vztahu souladu prvostupňového rozhodnutí s § 90 písm. b) stavebního zákona a s požadavky § 20 vyhlášky č. 504/2006 Sb., přestože žalobce tento nesoulad namítal v odvolání. Dále se žalovaný nedostatečně zabýval požadovaným odstupem stavby a nenapravit tak shodné pochybení správního orgánu prvního stupně. Rovněž se žalovaný nezabýval námitkou žalobce, že správní orgán prvního stupně popřel své původní konstatování, že se jedná o zaplnění proluky. Žalobce má za to, že plánovaná stavba není posledním koncovým domem v řadě již stojících domů, neboť tím je rodinný dům žalobce. Na třetím místě se podle žalobce žalovaný nezabýval ani tím, že jeho námitka týkající se odstupové vzdálenosti nebyla řešena ve vztahu k navrženému parkovacímu stání, když v projektové dokumentaci není zohledněn požárně bezpečnostní prostor. Taktéž námitkou žalobce uvedenou v odvolání pod bodem č. 5 se žalovaný vůbec nezabýval. Na čtvrtém místě žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také v nedostatečném vyjádření k problematice pohody bydlení bez vlastní úvahy. Nakonec žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je ve svém celku nedostatečné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný doručil krajskému soudu dne 30. 11. 2020 vyjádření, ve kterém vyjasnil, že se pohodou bydlení podrobně zabýval a dodal, že se nelze domáhat „zakonzervování“ stávajícího stavu.
4. Další vyjádření doručil žalovaný krajskému soudu dne 18. 12. 2020 a uvedl svůj názor k jednotlivým důvodům nepřezkoumatelnosti uvedených žalobcem v žalobě. K prvnímu důvodu konstatoval, že odvolání takové námitky neobsahovalo. Dodal však, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje posouzení dle § 90 stavebního zákona, byť jednotlivá písmena ustanovení nejsou výslovně zmíněna. K druhému důvodu upřesnil, že rozhodnutí, ve kterém správní orgán prvního stupně zmiňoval zaplnění proluky, bylo zrušeno, a následně bylo vydáno nové rozhodnutí. Žalovaný nyní souhlasil se správním orgánem prvního stupně, že se jedná o „koncovou proluku“. Ke třetímu důvodu žalovaný

upozornil, že tuto námitku žalobce neuplatnil v řízení v prvním stupni, a proto ji žalovaný v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu výslovně nezmínil. Jedná se však o skutečnost, kterou přezkoumává z úřední povinnosti, přičemž součástí dokumentace je požárně bezpečnostní řešení, ze kterého vyplývá, že požárně nebezpečný prostor nedosahuje na hranici pozemku žalobce. K námitce žalobce uvedené pod bodem č. 5 odvolání žalovaný uvedl, že je podstatné skutečné výškopisné uspořádání bez ohledu na to, zda je stavba umístěna na „navážce“ či „rostlém terénu“. Námitka tak nesplňuje § 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona. Ke čtvrtému důvodu žalovaný zopakoval, že se pohodou bydlení zabýval, a to v rámci námitek i nad jejich rámec z úřední povinnosti. Nakonec žalovaný shrnul, že má za to, že své úvahy uvedl srozumitelně.

IV. Replika žalobce

5. Žalobce následně dne 11. 3. 2021 doručil krajskému soudu repliku k vyjádření žalovaného. K prvním dvěma důvodům nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí doplnil, že si je vědom nadpisů se shodným textem jako obsahuje § 90 stavebního zákona, avšak domnívá se, že právě závěr, že stavba svým charakterem, výškou a velikostí nenarušuje architektonickou a urbanistickou hodnotu v území, není dostatečně odůvodněn. Na to navázal zdůvodněním, proč má za to, že se nejedná o poslední koncový dům v řadě již stojících domů. Ke třetímu důvodu setrval na svém názoru, že dokumentace nezahrnuje parkovací místo coby potenciální zdroj požáru a zdůraznil relevantnosti odvolací námitky č. 5. Ke čtvrtému důvodu upozornil, že nebylo prokázáno, že se nejedná o obytné místnosti, a vyjádřil svůj názor o potřebě posuzovat pohodu bydlení ve vztahu k rodinnému domu jako celku, nikoli jednotlivým místnostem. Nadto správní orgán prvního stupně nezdůvodnil ani proč nepovažuje za potřebnou zastiňovací studii. Nakonec zopakoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nedostatečné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

7. Převážná část žalobní argumentace žalobce míří na (ne)přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto považuje za vhodné nejdříve shrnout, co se myslí nepřezkoumatelností správních rozhodnutí. Jedná se přitom o vadu, ke které musí přihlídnout i z úřední povinnosti. Jak vyplývá již z jazykového výkladu, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nebylo by možné jej přezkoumat a bylo by nutné jej na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.
8. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně

nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2021, č. j. 6 A 202/2018-47). Nedostatek důvodů správního rozhodnutí může být shledán, pokud nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Ve stejném smyslu může být nepřezkoumatelná pouze část správního rozhodnutí, pokud je možné ji oddělit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Institut nepřezkoumatelnosti přitom nelze rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, i když výslovně nereaguje na všechny myslitelné aspekty odvolacích námitek. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28), neboť na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky.

9. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítá několika námitkami, přičemž námitku uvedenou na třetím místě krajský soud shledal jako důvodnou.
10. Žalovaný se podle žalobce nezabýval tím, že jeho námitka uplatněná ve správním řízení týkající se odstupové vzdálenosti nebyla řešena ve vztahu k navrženému parkovacímu stání, přičemž v projektové dokumentaci není zohledněn požárně bezpečnostní prostor. Taktéž námitkou žalobce uvedenou v odvolání pod bodem č. 5 se žalovaný vůbec nezabýval.
11. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 11. 3. 2020 ve vztahu k námitce týkající se odstupové vzdálenosti zmínil, že *„jeho námitka nebyla řešena ani ve vztahu k navrženému parkovacímu stání, když v projektové dokumentaci není zohledněn požárně bezpečnostní prostor.“*
12. Následoval odvolací důvod označený pod bodem č. 5, ve kterém žalobce upozornil na nedostatečné vypořádání správního orgánu prvního stupně s námitkou žalobce týkající se navážky stavební suti, která ovlivňuje výši terénu. Nově umísťovaná stavba by podle názoru žalobce zakrývala stěnu jeho domu a docházelo by k navlhání zdiva. Plánovanou vzduchovou mezeru žalobce považoval za zcela nedostatečnou a setrval na námitce, že dojde k navlhání zdiva a porušení pohody bydlení, zejména v místnostech navazujících na stěnu ze strany dotčené výstavbou. K uvedenému navíc dodal, že není pravdivé tvrzení správního orgánu prvního stupně, že žalobce předmětnou stěnu ani přes výzvy neopravil. Opravil ji však pouze z vnitřní strany, neboť z vnější strany mu v tom bránil nahrnutý stavební odpad a vzrostlé náletové dřeviny.
13. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí při vypořádávání námitky žalobce mířící na nedodržení odstupové vzdálenosti uvedl, že *„stavebník ustoupil ze svého záměru umístit garáž pro jeden automobil při hranici se sousední nemovitostí č. pop. 9, nově zde umísťuje pouze parkovací stání. Novou projektovou dokumentaci stavebník doložil dne 21.2.2018“*. Dále se zabýval také námitkou žalobce týkající se navlhání zdiva a uvedl, že

„[k] zamezení vzniku vlhkosti v sousední zdi objektu č. pop. 9 byla v místě dilatace opěrné zdi a stávajícího rodinného domu č. pop. 9 vynechána vzduchová mezera mocnosti 5 cm po celé výšce konstrukcí novostavby rodinného domu a opěrné zídky. Hlava opěrné zídky bude opatřena oplechováním umožňujícím odvětrání mezery tak, aby bylo zamezeno zatékání vody do dilatace (vzduchové mezery). Výše uvedené je popsáno v doplněné souhrnné technické zprávě bod B2.6.“ Ke znemožnění údržby domu žalobce pak správní orgán prvního stupně dodal, že *„dle tvrzení stavebníka byl majitel č. pop. 9 opakovaně vyzýván k opravě předmětné stěny, což odmítl, proto stavebník navrhl opatření k zamezení zavlhání zdiva.“*

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjasňuje, že se uvedenou námitkou skutečně nezabýval, a to s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem uvedeným v odvolání přihlédne jen v případě, že je účastník nemohl uplatnit dříve. K požárně bezpečnostnímu prostoru však dodal, že se jím zabýval z úřední povinnosti a neseznal, že by zasahoval na hranici pozemku žalobce. Parkovací stání coby zpevněná plocha není zdrojem požárně nebezpečného prostoru. Dále námitka týkající se navážky stavební suti podle názoru žalovaného nesplňuje § 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona.
15. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
16. Podle § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona *„[o]soba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno.“*
17. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníkem územního řízení *„osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.“*
18. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona *„[ú]častník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě“,* přičemž *„k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.“*
19. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně při vypořádání námitky žalobce mířící na nedodržení odstupové vzdálenosti vzal v potaz také parkovací stání. Žalovaný však nikoli, přestože to žalobce namítal v odvolání. V napadeném rozhodnutí také absentuje odkaz na § 82 odst. 4 správního řádu, kterým žalovaný argumentuje ve vyjádření k žalobě.
20. V části týkající se námitky nedodržení odstupové vzdálenosti ve vztahu k parkovacímu stání však soud přisvědčuje vyjádření žalovaného o její opožděnosti. Jak stanovuje § 82 odst. 4 správního řádu, byl žalovaný povinen přihlížet k novým skutečnostem uvedeným v odvolání pouze v případě, že je žalobce nemohl uplatnit dříve. Námitku týkající se parkovacího stání přitom žalobce mohl uplatnit dříve (ze správního spisu vyplynulo, že projektová dokumentace byla doplněna dne 21. 2. 2018, dne 16. 7. 2018 a dne 30. 5. 2019), nejpozději spolu s dalšími námitkami, které vznesl na ústním jednání dne 30. 7. 2019, avšak neučinil tak.

21. Krajský soud však s žalovaným nesouhlasí v otázce vypořádání námitky mířící na navážku stavební suti a výškové usazení stavby. Je sice pravdou, že bylo nutné posuzovat skutečné výškové usazení stavby dle projektové dokumentace, jak žalovaný uvádí ve vyjádření k žalobě, to však měl uvést již v napadeném rozhodnutí. Námitka žalobce navíc mířila nejen na výškové usazení stavby, ale taktéž na nedostatečnost plánované dilatační mezery a nepravdivost tvrzení stavebníka o výzvěch k opravě stěny. Na žádnou z těchto námitek však žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval, a to i přesto, že je shrnul v rekapitulaci odvolacích důvodů (viz s. 7 – 8 napadeného rozhodnutí).
22. Důvody závěrů žalovaného přitom musí být seznatelné již ze samotného rozhodnutí, které je ostatně předmětem přezkumu. Nedostatky správního rozhodnutí nelze zhojit vyjádřením v rámci soudního řízení (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68), které nadto ani nezahrnuje reakci na nedostatečnost vzduchové mezery. Krajský soud navíc ani nemůže skrze svůj rozsudek přistoupit k vypořádání opomenutých námitek, resp. přistoupit k nápravě vady správního rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005-106), neboť by takto nepřípustným způsobem nahrazoval úvahy správních orgánů.
23. Žalobce z napadeného rozhodnutí neměl možnost seznat, z jakého důvodu žalovaný považoval jeho námitku za nedůvodnou. Bezpochyby se přitom jedná o námitku týkající se vlastnického práva žalobce, neboť míří na zhoršení navlhání zdiva stěny a celkové údržby jeho domu. Krajský soud tak nemohl jinak, než zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jeho důvodů.
24. Krajský se soud se zabýval také dalšími námitkami žalobce mířícími na (ne)přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tyto neshledal důvodnými.
25. Na prvním místě v žalobě žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v absenci jakékoli právní úvahy ve vztahu souladu prvostupňového rozhodnutí s § 90 písm. b) stavebního zákona a s požadavky § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přestože žalobce tento nesoulad namítal v odvolání.
26. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 11. 3. 2020 namítal, že projekt stavebníka neřeší existenci vrstvy stavebního odpadu, která znemožňuje údržbu domu žalobce a ve své podstatě tak „*nesplňuje požadavky stanovené na plánovanou stavbu Vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.*“
27. Žalovaný v rámci obecného hodnocení prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „*[z]áměr žadatele stavební úřad posoudil dle § 90 a § 111 stavebního zákona*“, načež shrnul okruhy, v rámci kterých správní orgán prvního stupně posuzoval soulad stavby. Shodně se správním orgánem prvního stupně došel „*k závěru, že navržená stavba splňuje všechny regulativy, které obsahuje ÚPSÚ Ponětovice (využití pro bydlení a max. 2 NP)*“ a doplnil, že „*doporučení, vyplývající z ÚPSÚ Ponětovice (vzájemné přizpůsobení staveb výškovou úrovní, napojením říms, tvarem střech, základním ztvárněním uličních fasád a předzahrádek) záměr rovněž splňuje.*“ K souladu stavby s obecnými požadavky na využívání území uvedl, že „*stavební úřad se problematikou dodržení odstupových vzdáleností zabýval v jiné části odůvodnění, a to v části týkající se posouzení uplatněných námitek. KřÚ je názoru, že toto posouzení by mělo být součástí „celkového“ posouzení záměru dle § 90, avšak vzhledem k tomu, že úvahy o dodržení odstupových vzdáleností v odůvodnění obsaženy fakticky jsou, nelze*

absenci jeho uvedení v "obecné" části považovat za takovou vadu, která by vedla ke zrušení rozhodnutí. KrÚ se k problematice odstupových vzdáleností vyjadřuje v dalším textu v části týkající se odvolacích námitek", a to konkrétně na s. 9 napadeného rozhodnutí.

28. Posouzení záměru podle § 90 stavebního zákona se přitom správní orgán prvního stupně zabýval na s. 12 – 13 prvostupňového rozhodnutí, přičemž vždy uvedl závěr o souladu a krátce jej zdůvodnil. Konkrétně k souladu stavby s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území uvedl, že nenarušuje architektonickou a urbanistickou hodnotu v území, neboť *„bude umístěna na krajovém pozemku stávající řadové zástavby a svým vzhledem vhodně doplňuje stávající zástavbu v ulici“* (viz s. 12 prvostupňového rozhodnutí).
29. Namítaný § 90 stavebního zákona se věnuje posuzování záměru žadatele. Stanovuje, že stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
30. Některé požadavky na vymezení a využívání pozemků stanovuje § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 4. 10. 2021 (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).
31. Krajský soud považuje za důležité nejdříve uvést, že žalobce v odvolání absenci právní úvahy ve vztahu souladu prvostupňového rozhodnutí s § 90 písm. b) stavebního zákona nenamítal. Přezkumem podle § 90 stavebního zákona se však žalovaný zabýval v rámci obecného hodnocení prvostupňového rozhodnutí. Jak vyplývá z výše uvedeného výňatku z napadeného rozhodnutí, žalovaný shrnul, čím se správní orgán prvního stupně ve vztahu k § 90 stavebního zákona zabýval a navázal vyjádřením vlastních úvah. Napadené rozhodnutí tak ve vztahu k této žalobní námitce nelze zhodnotit jako nepřezkoumatelné, neboť žalobce v odvolání tyto skutečnosti nenamítal a nadto se k nim žalovaný dostatečně vyjádřil a uvedl, proč a z jakých důvodů má za to, že posuzovaná stavba je v souladu s § 90 stavebního zákona. K tomu krajský soud nad rámec vypořádání žalobní námítky pouze doplňuje, že správní orgán prvního stupně se zabýval také posouzením souladu stavby s § 90 písm. b) stavebního zákona a uvedl, proč má za to, že je soulad dán, tedy z důvodu umístění a vzhledu stavby.
32. Co se týče namítané absence právní úvahy ve vztahu k odvolací námitce žalobce týkající se souladu s § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nutno upřesnit, že žalobce v odvolání namítal toliko obecně nesoulad stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., nikoli konkrétně jejího § 20, přičemž svou námitku vázal na existenci vrstvy stavebního odpadu, která mu znemožňuje údržbu domu. K nedostatečnosti vypořádání této námítky se krajský soud vyjadřuje výše. Dále se podle názoru žalobce žalovaný nedostatečně zabýval požadovaným odstupem stavby a nenapravit tak shodné pochybení správního orgánu prvního stupně. Rovněž se žalovaný nezabýval námitkou žalobce, že správní orgán prvního stupně popřel své původní konstatování, že se jedná o zaplnění proluky.

33. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 11. 3. 2020 uvedl, že již v předchozím řízení „předně namítal nedodržení zákonem vyžadovaných odstupů pro umístění stavby.“ Stavebník podle názoru žalobce „tvrdil, že stavba je umístěna v proluce, když nově se nemá jednat o proluku, ale o koncový dům“, načež správní orgán prvního stupně „zcela popřel své předchozí rozhodování, kdy uvedl, že se jedná o zaplnění proluky, když nyní hovoří i doplnění stávající zástavby řadovým domem. Pokud by tomu tak bylo, pak zcela jistě nový umísťovací dům nesplňuje odstupové vzdálenosti, které jsou pro stavbu potřebné“. Prosté konstatování správního orgánu prvního stupně o posledním koncovém domě žalobce nepovažoval za dostačující. Zároveň v odvolání brojl také proti samotnému posouzení, zda se jedná o poslední koncový dům či nikoli. Konstatoval, že „plánovaná stavba není posledním koncovým domem v řadě již stojících domů, neboť posledním domem v uliční řadě je rodinný dům účastníka (žalobce v projednávané věci – pozn. soudu)“.
34. Podle žalovaného závisí posouzení odstupových vzdáleností na posouzení, zda je stavba umístěna v proluce. Uvedené proto posoudil a ve shodě se správním orgánem prvního stupně došel k závěru, že „pozemek splňuje znaky, definující „koncovou“ proluku, neboť z východní strany je jednoznačně předurčen pro řadovou zástavbu, ze strany západní však vzhledem k existenci kolmého křídla domu č. pop. 9 nelze k zástavbě využít pozemek celý.“ Odstupy mezi stavbami pro bydlení pak podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro jednotlivé stavby umísťované v prolukách neplatí. Nadto žalovaný konstatoval, že „požadavek na dodržení odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., která by byla rovna alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, se týká situace, kdy jsou v některé z protilehlých stěn okna obytných místností. Tak tomu v tomto případě není, v povolené stavbě nejsou v této stěně navržena okna obytných místností a v sousedící stavbě se o obytnou místnost nejedná.“
35. Správní orgán prvního stupně se k námitce žalobce zabýval také definicí proluky a naplněním jejich znaků v projednávaném případě. Dle jeho názoru pozemek, na němž má být realizovaná plánovaná stavba, naplňuje znaky uvedených definic, neboť se v dotčené ulici „nachází řadová zástavba na obou stranách a předmětný pozemek parc. č. XA je koncový pozemek navazující na tuto zástavbu.“ Stavba pak „doplňuje stávající řadovou zástavbu rodinných domů, respektuje návaznost uliční čáry stávajících domů a výškově navazuje, vzhledem ke svažitému terénu, na okolní zástavbu.“ Správní orgán prvního stupně se zabýval taktéž námitkou žalobce o nezachování odstupových vzdáleností a uvedl, že na stavbu „se nevztahuje věta první § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., tj. neplatí pro ni stanovený požadavek na odstupy mezi stavbami“ a stavba „navazuje na stávající rodinný dům č. pop. 141 a od rodinného domu č. pop. je umístěna ve vzdálenosti 3,40m (směrem do ulice) až 2,80m (směrem do dvora)“. Navrhovaná stavba tak „zachovává požadavky vyhl. 501/2006Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Novostavba rodinného domu je posledním koncovým domem v řadě již stojících rodinných domů“ (viz s. 9 prvostupňového rozhodnutí).
36. Žalovaný se odstupovou vzdáleností zabýval ve vztahu k hodnocení, zda je pozemek, na němž má stát plánovaná stavba, prolukou, či nikoli, neboť na tomto hodnocení závisí aplikace konkrétních ustanovení. Je pravdou, že žalovaný se výslovně nevyjádřil k námitce žalobce poukazující na změnu názoru správního orgánu prvního stupně ve vztahu k posouzení, zda se v projednávaném případě jedná o proluku, či nikoli. Žalovaný si o otázce učinil vlastní názor a srozumitelným a jasným způsobem vysvětlil, proč má za to, že se v projednávaném případě jedná o „koncovou“ proluku. V této otázce se

koneckonců ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil stejný závěr.

37. Dílčí nedostatky odůvodnění přitom nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost, neboť jak vyplývá z výše citované judikatury, není úkolem správních orgánů reagovat na každý myslitelný aspekt odvolacích námitek, nýbrž vypořádat stěžejní odvolací námitky a postavit vlastní argumentaci. To žalovaný učinil. Uvedl, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, z čehož vyplývá, že jeho vyjádření považoval za přezkoumatelné, neboť tak prakticky učinil. K tomu následně dodal také vlastní posouzení povahy pozemku jako „koncevé“ proluky a reagoval tak na oba aspekty odvolací námitky žalobce – aspekt nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, stejně jako aspekt nezákonnosti jeho závěrů.
38. Na dalším místě žaloby žalobce uvádí jako důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nedostatečné vyjádření k problematice pohody bydlení bez vlastní úvahy.
39. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 11. 3. 2020 rovněž uvedl, že *„uplatnil námitku, že plánované umístění plánované stavby naruší pohodu bydlení účastníka řízení, jelikož vzhledem k existujícím oknům není v projektové dokumentaci řádně řešen osvit a oslunění.“* Dále nesouhlasil se závěry správního orgánu prvního stupně ohledně nevytápění místnosti. Pohoda bydlení přitom podle jeho názoru jednoznačně narušena bude, a to *„zejména tím, že mu bude znemožněno užívání rodinného domu dosavadním způsobem, a to včetně obytných místností u hranice pozemků, ve kterých jsou umístěna okna.“* Zároveň žalobce požádal o provedení zastiňovací studie, jejíž provedení je u obytných místností požadováno stavebními předpisy, zejména § 12 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Pohoda obydlí se pak podle názoru žalobce posuzuje ve vztahu domu jako k celku, nikoli k jedné místnosti.
40. Žalovaný na s. 3 napadeného rozhodnutí shrnuje, že žalobce v námitkách uplatněných v řízení před správním orgánem prvního stupně *„namítal narušení pohody bydlení a absenci řešení osvitu a oslunění v projektové dokumentaci.“*
41. K absenci řešení oslunění pak na s. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že *„podle § 13 odst. 2 vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (stejně znění jako do 31.12.2017), se při posuzování proslunění vychází z normových hodnot. ČSN Obytné budovy však dopadá pouze na obytné či pobytové místnosti. Vzhledem k tomu, že okna na hranici pozemku, kterých se námitka týkala, nejsou okna obytných ani pobytových místností, nebyl stavební úřad oprávněn požadovat diagram zastínění.“* Nadto doplnil, že *„podle čl. 4.3.4. ČSN Obytné budovy není nutno ani v obytných místnostech stávajících budov dodržet podmínky proslunění dle čl. 4.3.1 a 4.3.2, jedná-li se o doplnění stávající souvislé zástavby výstavbou v prolukách.“*
42. Na uvedené navázal vypořádáním námitky narušení pohody bydlení a uzavřel, že *„odvolatel dovozoval narušení pohody bydlení výhradně ze zastínění oken obytných místností. Jak bylo zdůvodněno, tento vliv je vyloučen, neboť se o okna obytných místností nejedná.“* Zároveň však dodal, že otázku narušení pohody bydlení posoudil nad rámec námitky také z úřední povinnosti. Pohodou bydlení je podle něj třeba rozumět *„souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a aby byla vytvořena atmosféra klidného bydlení. Pohoda bydlení je tak dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu atd. Pro zabezpečení pohody*

bydlení se zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů“, přičemž v řízení „byla doložena kladná stanoviska dotčených orgánů na úseku ochrany životního prostředí a ochrany veřejného zdraví. Stavba rodinného domu s jednou bytovou jednotkou není zdrojem hluku, emisí, vibrací, není způsobila poškodit životní prostředí. Nelze dospět k závěru, že by stavba mohla narušit pohodu bydlení nad míru přiměřenou poměrům.“

43. Opět lze v odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřit dílčí nedostatek ve výslovném nevypořádání námitky žalobce, že pohoda bydlení se posuzuje k celému rodinnému domu, nikoli k jednotlivým místnostem. Žalovaný však přestřel, v čem spatřuje indikátor pohody bydlení, a sice v kvalitě jednotlivých složek životního prostředí a intenzitě jejich narušení, aniž by hodnotil, zda je dána pouze ke konkrétní místnosti, či celému domu. Konkrétní místnost byla rozlišována ve vztahu k námitce absence řešení oslunění, nikoli celkové pohody bydlení. Ani tento dílčí nedostatek by proto nezpůsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jak bylo však uvedeno výše, žalovaný nereagoval na pátou odvolací námitku žalobce.
44. Nakonec žalobce v žalobě uzavírá, napadené rozhodnutí je ve svém celku nedostatečné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.
45. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že podle názoru krajského soudu není napadené rozhodnutí nesrozumitelné, neboť žalovaný v něm přehledně přestřel své rozhodnutí i jeho důvody. Učinil tak však nedostatečným a tím také nepřezkoumatelným způsobem, neboť nereagoval na odvolací námitku žalobce, jejíž vypořádání může mít v projednávané věci vliv na výsledek celého řízení. Krajský soud přitom nikterak nepředjímá, jak žalovaný v dalším řízení rozhodne, neboť, jak bylo uvedeno výše, by tím nepřipustně zasahoval do úvah žalovaného.

Existence stavební proluky

46. V otázce vypořádání odvolací námitky žalobce, že se nejedná o proluku, krajský soud došel k závěru, že se jí žalovaný zabýval dostatečně a jeho závěry jsou přezkoumatelné. Proto se na tomto místě zabývá také související žalobní námitkou žalobce, že plánovaná stavba není posledním koncovým domem v řadě již stojících domů, kterou žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že se v projednávaném případě jedná o stavební proluku.
47. Klíčovou otázkou tak v tomto smyslu je to, zda lze pozemek, na němž byla umístěna předmětná stavba, považovat za proluku. Pokud by totiž odpověď na tuto otázku byla záporná, neplatila by pro danou stavbu výjimka z odstupových vzdáleností a napadené i prvostupňové rozhodnutí by již v důsledku toho nemohla obstát.
48. Proluka je právním institutem, na který jsou mimo jiné navázána pravidla o minimálních odstupových vzdálenostech staveb (konkrétně se v případě proluky neuplatní některá z těchto pravidel). Ve svém souhrnu tato regulace představuje legitimní veřejnoprávní omezení vlastnického práva k sousední nemovitosti. Vybudování stavby v blízkosti sousedního pozemku či sousední stavby může představovat omezení vlastnického práva k nim, neboť může narušovat soukromí, zastiňovat, omezovat možnosti údržby apod. Takové omezení je možné se souhlasem vlastníka sousední nemovitosti nebo za předpokladu, že na základě veřejnoprávní regulace (včetně regulace odstupových vzdáleností) musí tento vlastník objektivně počítat s tím, že k takové situaci může v budoucnu dojít. Omezení vlastnického práva realizací stavby na sousedním pozemku zpravidla nelze považovat za nepřiměřené tehdy, je-li tato stavba realizována v souladu

s veřejnoprávními předpisy. Jelikož tyto předpisy umožňují vlastníku nemovitosti předvídat, jaké stavby mohou být v okolí jeho nemovitosti realizovány, nemůže očekávat, že poměry v území budou neměnné a že jeho vlastnické právo převáží nad vlastnickým právem souseda. Může pouze očekávat, že jeho vlastnické právo nebude narušeno způsobem či v rozsahu, které veřejné právo neaprobují. Rozsahu práva realizovat stavbu na vlastním pozemku (který vyplývá z veřejnoprávní regulace) odpovídá rozsah povinnosti vlastníka sousední nemovitosti tuto stavbu strpět, tj. rozsahu omezení jeho vlastnického práva (srov. též rozsudek Krajského soud v Brně ze dne 31. 3. 2021, č. j. 31 A 106/2018 – 98).

49. Odstupové vzdálenosti staveb jsou stanoveny v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle odstavce prvního platí, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu. Podle odstavce druhého pak platí, že je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije. Podle odstavce čtvrtého platí, že jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Vedle toho § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umožňuje rozhodnutí o výjimce z § 25 odst. 2 až 7 této vyhlášky.
50. Pojem „proluka“ je termín užívaný ve stavebních předpisech, např. § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nebo v § 12 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“). Není však žádným právním předpisem výslovně definován. Pro účely jeho vymezení lze čerpat mimo jiné také z Metodické pomůcky k umísťování staveb v prolukách Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu, z června 2013 (dostupná na <https://www.mmr.cz/getmedia/540fffb4-3586-4351-95ed-7472fa2107d8/Proluka-final.pdf>): *„Pojem „proluka“ je terminus technicus běžně užívaný nejen odbornou, ale též laickou veřejností. V prováděcích předpisech ke stavebnímu zákonu je pojem „proluka“ užíván s cílem umožnit doplnění stávající souvislé zástavby vhodnou stavbou při respektování všech urbanistických a architektonických zásad a zároveň zajistit vhodné podmínky pro vnitřní prostředí staveb (např. denní osvětlení a proslunění), a to jak staveb pro bydlení, tak i staveb nebytových. Přestože je pojem „proluka“ užíván v předpisech stavebního práva, stavební zákon jej nedefinuje. Definici lze nalézt ve vyhlášce hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy 2, v české technické normě ČSN 73 4301 – Obytné budovy nebo v Naučném slovníku architektury (SNTL 1961) od Doc. Ing. Arch. Dr. Bohuslava Syrového: • Čl. 3 odst. 1 písm. l) vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy 2: „Prolukou se rozumí nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavění; v zástavbě rodinných domů se prolukou rozumí také nezastavěný pozemek v souvislé řadě pozemků stávajících rodinných domů včetně volného pozemku na nároží ulic, určený k zástavbě rodinným*

domem“, ČSN 73 4301 – *Obytné budovy – Poznámka k čl. 4.3.4.: „Prolukou se rozumí dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě, který je určen k zastavění. Pro nezastavěné nároží (např. při blokové zástavbě) lze použít termín rohová proluka“, Doc. Ing. Arch. Dr. Bohuslav Syrový – Architektura – Naučný slovník (SNTL 1961): „Proluka – nezastavěné místo vzniklé vybouráním některé části v souvislém zastavění nebo ponecháním volné parcely v zastavěné řadě.“* Mimo jiné také na základě těchto pramenů Nejvyšší správní soud proluku vymezil jako nezastavěný pozemek ve stávající souvislé řadě pozemků stávajících domů včetně volného pozemku na nároží ulic, který je určený k zástavbě domem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 111/2013 - 31), respektive jako prostor po dřívější odstraněné zástavbě, nebo záměrně vynechané místo pro budoucí stavbu tam, kde dosud žádná nestála (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 37/2015 - 25).

51. Při výkladu neurčitého pojmu proluka přitom lze podpůrně vyjít z dalších dokumentů, které s tímto pojmem pracují, byť nemají povahu obecně závazných právních předpisů, například ze starších předpisů hl. m. Prahy, technických norem nebo odborné literatury, které tento pojem blíže definují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020 – 35).
52. Lze shrnout, že prolukou se rozumí pozemek určený k zástavbě domem ve stávající souvislé zástavbě, tj. řadě pozemků, na kterých stojí domy, včetně volného nároží ulic. Dům v proluce tak bude jednou či oběma štitovými zdmi navazovat na stávající okolní stavby nebo s nimi bude alespoň v těsné blízkosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020 – 35).
53. Z obsahu správního spisu (prvostupňové rozhodnutí, kopie katastrální mapy, fotodokumentace) krajský soud zjistil, že stavba rodinného domu má být umístěna na pozemcích parc. č. XA (novostavba) a XB (přípojky, zpevněné plochy, vjezd) v k. ú. P. Pozemek parc. č. XA, na kterém má být umístěna novostavba rodinného domu z jedné strany sousedí s pozemky par. č. XC, XD a XE. Na těchto pozemcích se nachází stavba rodinného domu, která navazuje na souvislou řadu rodinných domů umístěných tak, že k sobě vždy těsně přiléhají. Opticky i *de facto* se jedná o řadovou zástavbu, neboť již postavené domy na sebe bezprostředně navazují, a zároveň jsou umístěny na hranici pozemků, na nichž se nachází. Z opačné strany pozemek parc. č. XA sousedí s pozemkem parc. č. XF, na kterém se nachází samostatně stojící stavba žalobce. Stavba žalobce se nachází až na samotné hranici pozemku.
54. Dle krajského soudu tedy pozemek parc. č. XA v k. ú. P. představuje proluku, neboť se jedná o pozemek určený k zástavbě domem ve stávající souvislé zástavbě, tj. řadě pozemků, na kterých stojí domy.
55. Pro posuzovanou stavbu se tak neuplatní požadavky na odstupové vzdálenosti stanovené v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Požadavek na odstupové vzdálenosti mezi stavbami má chránit oprávněné zájmy vlastníků sousedních pozemků, ať již z hlediska práva na soukromí, pohodu bydlení či např. možnosti údržby pozemku a staveb v blízkosti hranice bez nutnosti vstupovat na cizí pozemek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 4 As 34/2020 - 27). Výjimky by proto měly být vykládány restriktivně a vždy by měly sledovat legitimní cíl, tzn. měly by být přiznávány pouze v rozsahu nezbytném k dosažení tohoto legitimního cíle a neměly by nepřiměřeným způsobem poškozovat oprávněné zájmy sousedů. To je v projednávaném případě splněno.

Legitimní cíl zástavby posuzovaného pozemku spočívá v možnosti efektivního využití menšího pozemku k realizaci plnohodnotného bydlení. Umístění stavby na předmětném pozemku, který je k výstavbě určen stejně jako okolní, již zastavěné pozemky, by jinak bylo značně omezeno, neboť se jedná o pozemek o malé šíři a jeho delší strany nejsou kolmé ke stávající uliční čáře, kterou je nutno respektovat. Omezení sousedních staveb je přitom v poměru s cílem zástavby přijatelné. Žalobce nemohl legitimně očekávat, že v uvedené proluce nebude postavena další stavba. To také s ohledem na to, že ani stavba žalobce není umístěna v odstupové vzdálenosti od hranic pozemků, nýbrž stojí až na samotné hranici. Krajský soud přitom souhlasí se žalobcem, že plánovaná stavba není koncovým domem v dané ulici. To však nic nemění na výše uvedeném, a sice že pozemek, na kterém má být postavena, je prolukou určenou k zastavění vhodnou stavbou. Krajský soud si je taktéž vědom, že žalobce může vnímat plánovanou stavbu jako zásah do svých práv, což však samo o sobě nemůže vést k závěru o nepřípustnosti stavby, neboť vývoj zástavby vždy z povahy věci přináší určité narušení soukromí. Žalobce nemá právo na neměnné poměry v území (více viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 4 As 143/2020 – 42). Ze všech uvedených důvodů proto krajský soud považuje tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

56. K tomu krajský soud dodává, že výše předestřel důvody, proč má za to, že se v projednávaném případě jedná o stavební proluku. Posouzením vhodnosti konkrétní podoby stavby a s ní souvisejících zařízení se bude dále zabývat žalovaný v dalším řízení, a to především ve vztahu k odvolací námitce žalobce mířící proti podobě opěrné zídky a jejím vlivu na stavbu žalobce.

VI. Shrnutí a náklady řízení

57. Z výše uvedených důvodů krajský soud došel k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil, a zároveň na základě § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude se tak náležitě zabývat odvoláním žalobce.
58. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v řízení plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna právního zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí písemného podání ve věci samé – replika k vyjádření žalovaného) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 15 342 Kč.
59. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení osobě

zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, a proto na náhradu nákladů řízení právo nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu